

teanu și Eugenia Popovici, dialogînd, ca Arnolphe și Agnès, în *Școala nevestelor* de Molière, să asistăm la interpretări care au escamotat tragismul interior al unor momente din *Cidul* și *Brutus* (Voltaire).

E știut că rolurile clasice necesită o dicțiune perfectă, cea mai mică defectozitate fiind, aici, fatală. Tinerii noștri actori nu corespund, adesea, acestor cerințe și regizorii care răspund de completările experimentale n-ar trebui să treacă cu vederea acest lucru.

Cu rezervele de mai sus, este incontestabil că Teatrul Național vădește, și prin organizarea acestui ciclu de conferințe, că-și înțelege rolul de promotor al culturii teatrale din țara noastră. Faptul e cu atât mai îmbucurător, cu cît pilda lui a fost stimulatoră: Teatrul Armatei și Teatrul Tineretului au inițiat organizarea unor cicluri similare, consacrate istoriei teatrului românesc.

T. STAIUCU

O păcăleală

Un adevăr evident ce nu se mai cere demonstrat se numește, în matematică, axiomă. Mă gîndeam zilele acestea ce nume s-ar putea da, în domeniul teatral de astă dată, unui spectacol a cărui absurditate este atât de evidentă, încît nu mai trebuie demonstrată. Fred Firea, I. Atanasiu-Atlas, Silviu Georgescu și Nicuță Tănase i-au dat de curînd numele de *Un băiat iubește o fată*, spectacol satiric-muzical. Absurditatea acestui „spectacol” este atât de evidentă încît, pur și simplu, dezarmază!

Dar pentru că nu se poate, din păcate, să ne oprim aci, deoarece — enunțate fără dovezi — afirmațiile ar putea ridica obiecții din partea autorilor, îmi voi îngădui să aduc aci pe hîrtie, drept demonstrație, doar cîteva spîcuri din „teatrul” celor patru autori.

Pentru o mai desăvîrșită obiectivitate, în scopul de a comunica subiectul spectacolului, prefer să mă adresez unui text al autorilor, publicat în program: «Subiectul nostru?... „Un băiat iubește o fată!” Pof-tim, așa e subiectul!... Simplu, nu? Paradoxal, totuși cele mai simple subiecte sînt cele profunde». Trec peste stilul acestor rînduri și îmi permit doar să atrag atenția asupra certificatului dat de autori însăși „profundizimii” propriei lor opere. Și pentru ca lucrurile să nu poată fi cumva greșit interpretate, ei declară cu o superbă modestie: „Un băiat iubește o fată”. Numai că asta nu se întîmplă la Verona și nici în evul mediu... Se întîmplă în zilele noastre, adică în spectacolul domniilor-lor. Iată

deci că spectacolul este pus alături de *Romeo și Julieta* și noi avem probabil de-a face, sub înfățișarea contemporanilor noștri, cu al doilea, al treilea, al patrulea și, respectiv, al cincilea Shakespeare. Am adăuga doar că, spre deosebire de marele dramaturg, autorii noștri, după propriile lor mărturisiri, așteptau la premieră cu înfrigurare dar cu evidentă siguranță „o explozie de ris”. Nu zimbete, nu risete, nici măcar hohote, ci explozii de ris. Pur și simplu!

Se ridică cortina, urmează după cum spun autorii — „bătăia de aripi a primului gong” (!?!) și ne este dat să auzim rostite texte ca acestea (numai cîteva exemple):

1) *La un cadou oricît de mic
Ne face inima tic-tic
Și-o clipă toții
Avem emoții
De la căluțul balansoar
Pînă la flaconul Chat Noir
Chiar ostrogoții
Aveau emoții ..*

Las la o parte că, de aici, se înțelege că atât căluțul balansoar, cît și flaconul de colonie sînt stăpîniți de emoții. Dar nu pot pricepe în nici un chip ce caută ostrogoții în această chestiune și de ce era necesar să ni se specificie stările lor emo-tive.

Presupun însă că autorul acestui text, avînd nevoie de o rimă la „emoții”, a recurs direct la dicționarul de rime, unde dînd peste, știu eu, roboții, piloții, hoten-toții, saboții etc., a ales, dintr-o inexplicabilă inspirație, „ostrogoții”. Ingenios!

Într-un scheci despre „evoluția cadoului”, „el”, cavaler în zale, sosește după o îndelungată călătorie medievală la „ea”, care-l „aștepta nerăbdătoare de 64 de ani în turnul castelului... într-un capot uni cu dungi”, (dacă e uni, cum poate fi cu dungi? Dar în sfîrșit: poanta vorbește!). Are loc o conversație, din care spicuim:

2) *El*: Vai, ce castel frumos ai! Ce filodormă ai dat?

Ea: O mie... galbeni.

El: O mie galbeni? (Remarcați inventivitatea dialogului care amintește de: — Bună seara! — Bună seara! — Aveți „Seara”? — Avem „Seara”! — Dați-mă „Seara”! — Pof-tim „Seara”! — Bună seara! — Bună seara!)

Ea: Da... dar am și încălzire centrală.

El: Dacă n-ai avut răbdare să se în-ființeze Biroul central de schimb de locu-inte...

Asta se cheamă desigur, în limbajul autorilor, actualizare. Cum să mai dovedești, în cazul nostru, lipsa de gust, non-sensul și lipsa absolută de umor al unui asemenea dialog ?

3) *Radu* : Dacă nu vă supărați, cine sinteți D-voastră ?

Mișu : Soțul !

Radu : Soțul Mariei ?

Mișu : Nu ! Al Mariei !

4) *Mișu* : Tu ești prietenul meu bun ?
Tu ești omul căruia mi-am deschis inima ?
Tu ești, Mircea ?

Mircea : Da'mpărate !

Andersen istorisește undeva pățania aceluia împărat care, stăpinit de patima luxului vestimentar, a căzut victima a doi șarlatani. Ei afirmau că pot confecționa o stofă neînchipuit de frumoasă, care are și proprietatea de a nu putea fi văzută de

oamenii proști și necorespunzători în demnitățile pe care le ocupă.

Împăratul a comandat stofa și cei doi au mimat țeserea ei, croirea vestimentelor, îmbrăcarea lor pe împărat. Nimeni — nici chiar capul încoronat — nu a îndrăznit să afirme că nu vede nimic. Și astfel, împăratul a ieșit la paradă în pielea goală, în timp ce toți demnitarii îi admirau stratele inexistente.

Mi-am amintit de această poveste cu ocazia vizionării spectacolului de estradă, amintit. Este o mare asemănare aici : deși cei patru autori, plus colaboratorii lor M. Pavelescu și N. Frunzetti, vor să ne convingă că există subiect, scheciuri, cuplete, glume etc., în fond, spectacolul e inexistent. Împăratul se plimba gol pușcă. Numai că, în poveste, era și un copil, care striga cu ingenuitate : priviți, împăratul e gol ! Ar trebui să vină cineva să avertizeze spectatorii : priviți, e o păcăleală !

lcn BARNAB